

„FIGYELŐ“
UJSÁGSZELVÉNY VÁLLALAT
BUDAPEST

Telefon: 971—46.

Lap: **Pesti Hírlap**

Megjelent: **1934 JÚL. 25**

Mária Terézia korabeli temetőre bukkantak a tabáni bontási munkálatoknál.

**Egy régi római falut is találtak. — Eltűnik
Virág Benedek háza is.**

A régi Tabán romokban hever, eltűnt a föld szí-
néről, s a romok mögött kitáruló gellérthegyi lanka
csodálatosan összhangzatos képet mutat. Vagy két-
száz házat bontottak le eddig a Tabánban s mindössz-
sze már csak 8—10 vár lebontásra, — köztük az is,
amelyikben Virág Benedek lakott — az Attila-körut
templom felé eső oldalán. Ide parkot tervez a fő-
város.

Járjuk a romokat, botladozunk közöttük. Egy
helyütt meglepődve állunk meg. A kiszedett száraz
terméskövek között egy halom szuvas emberi csont
hever.

— Hogy került ez ide? — faggatjuk kísérőnkét,
a bontási iroda vezetőjét.

— Utóbb egy Mária Terézia korabeli temetőre
bukkantunk, a templom körül, a föld mélyében, a
pinceépitmények alatt, — feleli. — Azt hisszük, hogy
köröskörül, nagy területen mindenütt temető lehe-
tett. Egyelőre csak a templommal átellenes, dombos
területet ástuk föl. Ez már bolygatott temető lehe-
tett, mert koporsót eddig mindössze csak három-né-
gyet találtunk s leginkább csak halomban, vagy szer-
teszét heverő emberi csontokat. A holttestek fejénél
egy-két rézkrajcárt, egyéb semmit. A csontokat ösz-
szeszedtük. Már egy félfu. arrral el is vitettünk be-
löle s most hordják széjjel a többit. A koponyákért
még pénzt is adnak orvosnövendékek, piktorok, 5—6
pengőt darabjért.

— Mit találtak még? — kérdezzük.

— Találtunk egy szögbe forduló régi római falat
is. Ez — már eddigi megállapítások szerint is — egé-
szén a Szabai Antal-térig húzódik, de lehet, hogy
messzebbre is.

— Hát még?

— Az anyakönyvvezetőség házában a pincéje alatt
egy kutszerűen kiépített forrásra bukkantunk. Még
nem vegyelemezgették a vizét. Lehet, hogy gyógy-
forrás.

— Sok szerelmeslevelet a padlásokon. Többnyire
a Bach-korszakból. Elégettük valamennyit. Egy sir-
ban egy gyökérpipát. Itt szegény emberek laktak. A
Nemzeti Múzeum elvitte azt az egyellen kaput, me-
lyet műkincsnek nyilvánítottak, a Fővárosi Múzeum
az anyakönyvi hivatal kapuja felül a cimert és cí-
rádát. Egyébként csak ezrekre rugó ajtót, ablakot
szedtünk ki. Egész ajtó- és ablak-erdőt. Ezeknek
nagy részét fölhasogattuk tüzrevalónak s a tüzrevaló
fát egy szép napon megrohanta egy csapat szegény
ember s mind egy szálig elhordta. Háromszáz följe-
lentést adtunk be ellenük. Találtunk néhány igen
szép darab fehér, fekete, szürke és vörös márványt.
Ezeket mind megvették. Nagy becse van mos a már-
ványnak.

— Mit még?

— Sok-sok patkányt. Egész patkányfalkákat.
Elképzelhetetlenül sok patkányt és svábbogarat. Po-
loskát egyet sem. A Tabánban nem volt poloska. A
kiszedett köveket lassacskán mind elhordják. Egész
városrészek épültek már föl belőle Budapest környé-
kén. A most lebontásra váró házak még meglepetés-
szel szolgálhatnak. Ezek itt a legrégebbiek. Annyi már
most is látszik, hogy az erkélytartó kövek remekül
vannak kifaragva. Egyik-másikon az Anjou-liliom
diszeleg.

Még néhány hét és nincs többé a régi Tabánból
semmi. Télen a hó befedi, tavaszra a fű kiszárad
rajta s néhány évtized múltán már csak legenda ma-
rad belőle.